

Mobilní telefony: ohrožení intuice

Lidé mají prazákladní potřebu imaginací, tak jak je prožívají před svým narozením v duchovním světě. S rozvojem intelektu se však jejich schopnost imaginovat zmenšuje. Tím roste touha po obrazech, která ovšem není uspokojována tak, jak by měla, totiž pěstováním a posilováním vlastní představivosti, nýbrž konzumem hotových obrazů zvenčí. Tento konzum však naši potřebu obrazů ve skutečnosti uspokojit nedokáže. Důsledkem je začarovaný kruh stupňování této touhy, vytváření stále dokonalejších iluzivních obrazů a další prudké oslabování vlastních imaginativních sil. Je nasnadě, že jediným východiskem je tento kruh rozetnout a vystoupit z něj.

Jak je tomu u bezdrátové komunikace? Vývoj lidstva probíhal od instinktu přes intelekt k intuici. V tomto vývoji jsme dospěli do nejhlubšího bodu vrcholícího intelektu. Nyní stojíme na rozcestí. Můžeme se vydat cestou intuice vzhůru do duchovních světů, anebo můžeme dále posilovat intelekt a sestupovat hlouběji do hmoty – ovšem s rizikem, že sestoupíme tak hluboko, že výstup již nebude možný. Domnívám se, že toto nebezpečí skutečně hrozí.

Když se podíváme na to, jak dnes lidé používají mobilní telefony, zjistíme, že se díky nim lidstvo dostalo do určitého pohybu. Zatímco dříve si lidé domluvili schůzku a neměli pak již v podstatě možnost místo a čas schůzky měnit, dnes si vše často několikrát potvrdí nebo upřesní, případně to změní, a není již třeba vázat se na učiněnou dohodu. Lidé jsou neustále ve spojení, posílají si SMS, volají si, prozvánějí se. Propojení lidstva se použitím mobilních telefonů enormně zvýšilo. Jako by se suma lidských jednotlivců změnila na provázanou síť lidstva.

Když vedle sebe postavíme náš pozemský hmotný svět a svět duchovní, všimneme si jednoho zásadního rozdílu: v duchovním světě nemají bytosti hmotné tělo a jsou tím vyvázaný z prostoru, a zároveň také z lineárního toku času platného pro náš svět. Jestliže v hmotném světě zaujímá každá bytost svůj vlastní prostor, mohou se v nehmotném světě bytosti prolínat – i když tento výraz v podstatě nemá v nehmotném světě smysl, neboť i on je vázán na prostor. Jakožto vědomí se tedy mohou prostupovat a být spojeny, a to také jsou. Pro duchovní svět je charakteristické vzájemné propojení, sdílení vědomí, přičemž si ovšem každá bytost zároveň zachovává své vlastní vědomí, svou vlastní individualitu. Je to naprosto vzájemná účast. Oddělení podminěné hmotou v duchu neexistuje.

Toto sdílení a tato účast je něco, po čem naše duše v hmotném světě podvědomě touží a co je zároveň na pořadu dne v pozemském vývoji lidstva. Vedle cesty od intelektu k intuici nás nyní čeká také cesta od individuality k spolitosti, k všelidskému bratrství. I zde však máme možnost svobodné volby. Stejně tak je možné pokračovat ve vývoji k ještě větší individualnosti a vzájemné oddělenosti – opět ovšem s rizikem, že nebude cesty zpátky.

Když se z tohoto hlediska podíváme na mobilní telefony, uvědomíme si, že nám jakoby uspokojují tuto naši aktuální palčivou potřebu. Proto také mohlo dojít k jejich tak závratně rychlému rozšíření po celé zeměkouli. Chceme být spolu, chceme se vzájemně sdílet, cítíme, že naše zvyšující se individualnost nás uzavírá do vězení, ze kterého chceme a musíme vyjít ven, musíme rozbit zdi sebe sama, jež nás svírají – v tom je volání ducha doby neúprosné. A do rukou dostáváme přístroj, který nám to jakoby umožňuje. Náhle si můžeme kdykoli zavolat, kdykoli se spojit, kdykoli se sdílet. Stačí, když máme nabitou baterii a dostatečně silný signál, to znamená, když jsme v dostatečně silném elektromagnetickém poli. Ale ouha! Voláme si, esemeskujeme, prozváníme se, a naše touha přesto zůstává jaksi nespokojena, ba její palčivost ještě roste. Jako bychom byli i s našimi mobily čím dál více sami. Ale proč vlastně?

Tak jako u televize, ani zde nemůže přístroj nahradit to, co se má odehrát v našem nitru. Ba naopak, zárodečné schopnosti, které máme a které bychom nyní měli začít vědomě rozvíjet, jsou tím dušeny – v zárodku. Naše cesta vzhůru k duchovním světům znamená, že se budeme cvičit ve schopnosti spojovat se v duchu, nikoli ve hmotě (a ke hmotě je třeba počítat i elektromagnetická pole). Nevím, jestli se vám to stává také tak často jako mně a třeba mě ženě: jeden z nás na něco myslí a druhý to vzápětí vysloví. Nebo na někoho pomyslíte, a on vám pošle mail nebo vám zavolá. Anebo ho vzápětí potkáte. Znamená to, že jste se již před tím v duchu spojili. Stává se nám to většinou často, ale nejsme zvyklí s tím pracovat: všimát si toho, ověřovat si to a zkusit tuto schopnost vědomě používat. Místo toho se spoléháme na mobil. A to jako každá schopnost, kterou nepoužíváme, i tato zakrňuje.

Netýká se to ovšem jen vzájemné telepatie. Nedávno jsem šel v Praze na metro. Prošel jsem turniketem a chtěl jsem vstoupit na jezdící schody, když tu mi hlavou blesklo: Nemáš lístek. Prošácoval jsem se a skutečně, vzal jsem si jinou bundu a průkazka zůstala doma. Vrátil jsem se, koupil si lístek, označil ho, sjel dolů a tam už na mě čekal revizor. Nebo jiný příklad: Práteta mojí ženy byla za války na nucených pracích v Říši. Bylo to v zimě a

ji se rozpadly jediné boty, které měla. Té noci se její mamince ve valašském Pulčině zdálo, že dcera má hlad, je jí zima a nemá obutí. Ráno vzbudila muže a s naprostou vnitřní jistotou mu oznámila, že dceri musí poslat chleba a boty. Vzali boty po synovi, jediné, které byly v domě k dispozici a spolu s bočníkem chleba je poslali dceri do Německa. Ta balík dostala a bratrovy boty ji zachránily před vážným nachlazením s možná tragickými následky.

Takových zážitků se děje bezpočet – ať už je to naše vyšší Já nebo naši duchovní ochránci a strážci či duše zemřelých lidí, někdo nad námi bdí a snaží se nám pomáhat svými vnuknutími. Impulz k napsání svých předchozích knih jsem obdržel podobným způsobem: Potřeba napsat knihu o Kasparu Hauserovi se ve mně rozhořela, když jsem navštívil místa jeho života, smrti i posledního odpočinku. Myšlenka napsat knihu o raných českých dějinách ve mně dozrála v době, kdy jsem žil v místech, kde působil Václav Hájek z Líbočan a kdy jsem se zároveň setkal s dílem Emilie Bednářové a Čeňka Zíbrta. Rokytkou jsem se začal zabývat, když jsem se s touto říčkou setkal a přijal prosbu či nabídku její bohyně. A elementární bytosti se na mě s pobídkou k napsání knihy o skřítcích a vilách obrátily samy jednoho rána při mém probuzení. A tak jsem přesvědčen, že to byly duchovní inspirace těchto lidských individualit či bytostí z říše přírodní duchovnosti, které mě v hlubinách mého ducha oslovily, abych vykonal, co je třeba. I tento duchovní sluch však musíme pěstovat, jinak takové inspirace neuslyšíme.

A právě v tom spočívá velké nebezpečí bezdrátových komunikačních technologií: mohou nás připravit o vloh, která se v nás začíná probouzet, zastavit tím náš další vývoj a navěky nás uvěznit ve hmotě.

Jestliže nás televize připravuje o schopnost duchovního vidění, mobilní telefon nás okrádá o schopnost duchovního slyšení. Po imaginaci je tak ohrožena rovněž intuice a inspirace.

Radomil Hradil v knize

LIDSTVO NA ROZCESTÍ

Vydalo ji nakladatelství Fabula, Práteleství 1370, 753 01 Hranice, e-mail: fabula.jank@worldonline.cz, www.fabula.cz